

Det har jo været gjort gældende, at denne Bestemmelse i Grundloven i Virkeligheden gav Lovgivningsmagten Ret til gennem en almindelig Lov, gennem en Lov om Ministres Ansvarlighed, at indføre ligefremme Fortolkninger af Grundloven. Dette Spørgsmaal kan jeg ved denne Forhandling ganske lade ligge, idet der i Lovforslaget, saaledes som det er fremsat fra min Side, ikke findes nogen som helst Fortolkning af Grundloven; der findes vel neppe en Gang det, som den ærede Ordfører selv indrømmede var tilladeligt, noget, der i Virkeligheden kan betegnes som en supplerende Bestemmelse til Grundloven.

Den ærede Ordfører hævdede, at ved Vedtagelsen af en Lov som denne skulde der ikke tages Parti i den Strid, der har været, og at derfor de Ændringer, som fra Flertallets Side ere stillede, ere af en saa neutral Natur, at de ikke gribe ind i Grundloven. Jeg maa hævde lige det modsatte; jeg maa hævde, at Lovforslaget med Hensyn til §§ 7 og 8, saaledes som det er fremsat fra Regeringens Side, ikke griber ind i Grundloven, men at derimod i alt Fald eet af de Ændringsforslag, som ere stillede til §§ 7 og 8 fra Flertallets Side, meget stærkt griber ind i Grundloven, nemlig Ændringen til § 7, hvorefter en Ministers Ansvarsfrihed ikke blot gælder i det Tilfælde, hvor de afholdte Udgifter ere i Overensstemmelse med Finansloven eller Tillægsbevillingsloven, men ogsaa i det Tilfælde, at der har været en ved Statsstyrelsens forsvarlige Førelse fremkaldt Nødvendighed til Stede. Dette er en Bestemmelse, som der ikke findes et eneste Ord om i Grundloven, det er noget, som man klart og bevidst vil føje til Grundlovens Bestemmelser, og man vil herigennem udvide en Ministers Adgang til at afholde Udgifter udover det, som er foreskrevet ved Grundloven. — Den ærede Ordfører hævdede, at det maatte blive i paakommende Tilfælde Rigsrettens Sag at afgøre, hvorvidt en saadan Nødvendighed havde været til Stede eller ikke. Men derved giver man Rigsretten en ganske anden Stilling end den, Grundloven hjemler den, idet man giver den en efterbevilgende Myndighed, som der intetsteds i Grundloven findes noget som helst om. Man giver Rigsretten en Stilling, der hjemler den Adgang til, selv om en Udgifts Afholdelse er i Strid med Grundloven, saa dog at sige: Det gør ikke noget alligevel; vi finde ikke, at der bør gøres noget Ansvar gældende mod Ministeren for dette, eftersom han har handlet under en ved

Statsstyrelsens [forsvarlige Førelse fremkaldt Nødvendighed. Dette er i Virkeligheden et Tillæg til Grundloven og ikke et Supplement alene, men et Tillæg, der i Virkeligheden ophæver og indskrænker en Hovedbestemmelse, som findes i Grundlovens § 49 og derfor efter min Opfattelse ikke paa nogen Maade vil kunne hjemles ved en almindelig Lov. Det, som er Rigsrettens Opgave, er alene at dømme paa Grundlag af de foreliggende Love, deriblandt selvfølgelig ogsaa Grundloven. Men naar man saaledes ved en almindelig Lov vil indføre en Tillægsbestemmelse til Grundloven, som i Virkeligheden meget stærkt begrænser det Forbud, som indeholdes i Grundlovens § 49, er man udenfor det, som er tilladeligt at gøre uden Grundlovsforandring. Jeg vil saaledes anvende mod det Ændringsforslag, jeg her taler om, netop den ærede Ordførers egen Argumentation. — Det kan være meget rigtigt, som den ærede Ordfører siger, at en Minister, som sidder et Mistillidsvotum overhørig, ikke derved paadrager sig noget Ansvar; der findes ingen Bestemmelse i Grundloven, hvorefter en Minister skal gaa af, saa snart han faar et Mistillidsvotum. Men naar en Minister faar et Mistillidsvotum særlig af saa skarp en Beskaffenhed som den, den ærede Ordfører lagde ind i et Mistillidsvotum, nemlig en udtrykkelig Erklæring fra et af Tingenes Side om, at denne Minister paa ingen Maade mere vil faa noget som helst bevilget — ja, saa turde det dog være ganske klart, at naar Ministeren saa kommer i den Situation, at han mener at maatte anvende Penge, der ikke ere bevilgede, maa han overveje, om han vil paatage sig det Ansvar, der dermed er forbundet, eller om han vil foretrække at træde tilbage og overlade Styrelsen til andre. Mener Ministeren, at der efter den Tid, da det paagældende Mistillidsvotum er vedtaget, er fremkommet saadanne Omstændigheder, at de foranledige ham til at afholde en ubevilget Udgift, ja saa kan han naturligvis tage den Chance, at Rigsdagen — og da særlig Folketinget, som har Anklagemyndigheden indenfor Rigsdagen — ogsaa ser dette og undlader at gøre denne Anklagemyndighed gældende. Men han maa naturligvis vide, at han udsætter sig for et Ansvar, ikke derved, at han har siddet Mistillidsvotumet overhørig, at han ikke er gaaet sin Vej, da han fik dette Mistillidsvotum, men derved, at han paa Trods af Grundlovens § 49 afholder en ubevilget Udgift, som han maa